

et ma olleksi omma Üllekohhut warjule
pannud? Kas minno Ma minno wasto
kissendab, ehk kas temma Baud ühtlase
nutwad? Kas minna nende Xammo ollen
ilma Nabhata sõnud, ehk neid hingetumaks
waerwanud, kelle Ká se Ma olli; siis tuis-
ko Nisso eest Oriawitsad, ja Odra eest Umb-
rohhi —! Sega Jjob jái waid.

S. 381. Ja need kolm Meest (S. 348.)
ei teadnud ühtegi ennast wastada Jjobile,
kes omma Meest ni täieste wagga ja õige
olli. Agga üks neljas, Ellu Nimmi kes
suitsadik olli pealt kuulnud, se hakkas nüüd
rääkima; ta wihha süttis põllema Jjobi
wasto, et ta ennast õigemaks arwas, kui
Jummalat, ja temma kolme Seltsimeeste
wasto, kes temmast wannemad ollid, ja
Jjobit kúl hukkamõistsid, agga ühtegi sel-
get Wastust temmale ei teadnud anda.

S. 382. Ja sesamma Eli, Pusi Maalt,
ütles, Kui ta neid teisi jái nominud: Kule
nüüd

nüüd Jjob mo Kõnned, ja panne tähhele
keik mo Sannad, need tullewad õiglasest
Süddamest, sest ma ollen Jummalat pär-
rast nenda kui sinna, ja minno Hirmutus
ei pea sulle mitte hirmo teggema. Aga,
sa olled mo kõrwade ette ütelnud need San-
nad: Ma ollen selge, ja ilma ülleastmis-
seta; ma ollen puhhas, ja Üllekohhut polle
minnul; leiab ta Arratagganemissi mo
jures, siis arwago ta mind ommaks
Waenlaseks: ta panneb mo Jallad Pak-
ko, ja panneb keik mo Teeraad tehhele —.
Wata, seeb se on! Ei sa polle mitte õige,
wastan ma sulle; sest Jummal on ennast
kui waene Inimenne. Mikspärrast olled
sa kõrwaste temma wasto woidelnud?
Temma ei wasto ühtegi ees keige omma
Asjade pärrast; sest Jummal räägib ükskord,
ja ei wata sedda mitte teistkorda läbbi.

S. 383. Temma kelab Inimesse Hin-
ge hukka minnemast, kui ta tedda nomib
Wak